

Ordføreren (Hauge): Som det fremgaar af Udvalgets Betænkning, er der ikke opnaaet Enighed om Lovforslaget. Et Flertal, bestaaende af Socialdemokraternes og Det radikale Venstres Udvalgsmedlemmer, indstiller Lovforslaget til Vedtagelse, som det er forelagt, medens Mindretallene, Venstre og de Konservative, indstiller Lovforslaget til Forkastelse. Noget Ændringsforslag er ikke stillet og kunde vel efter Sagens Natur heller ikke forventes stillet. Det fremgaar dog af Betænkningen, at Mindretallene har kunnet tænke sig at stille Ændringsforslag til Lovforslaget, hvilket i Realiteten maatte betyde, at Mindretallene har kunnet tænke sig at stille Ændringsforslag til den gældende Lov, den Lov, der foreslaas ophævet, nemlig Loven af 27. Marts 1929 om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden.

Som det fremgaar af Betænkningen, beklager Mindretallene nu, at Ministeren og Regeringspartierne ikke paa Forhaand har villet erklære, at de var villige til at indgaa paa en Drøftelse af eventuelle Ændringsforslag, men tværtimod har givet til Kende, at de ikke havde Ønske om noget som helst andet denne Sag vedrørende end at faa Loven ophævet, og da en Ophævelse af Loven jo kun kan ske paa den Maade, at Lovforslaget vedtages, er det ligetil, at Forslagsstillerne og Regeringspartierne nu ønsker Lovforslaget vedtaget og vedtaget uændret. Jeg føler mig nu ogsaa temmelig overtydet om, at Mindretallenes Tale om gerne at ville stille Ændringsforslag, hvorved Loven af 27. Marts 1929 ændredes, i Virkeligheden er Talemaader. Naar jeg siger dette, er det, fordi det endnu er i frisk Minde, hvilke Vanskeligheder Lovens Fædre, nemlig Mindretallenes Partier, havde at overvinde, da de i sin Tid syslede med Udformningen af det Lovforslag, der blev til Loven af 27. Marts 1929. De kunde simpelt hen ikke enes om at give Lovforslaget og dermed Loven et klart og koncist Indhold. Først langt om længe fik de Parter, der forhandlede om Loven, tilvejebragt et yderst knebent Flertal her i Rigsdagen for de højst uklare Bestemmelser, som Loven bestaar af, Bestemmelser, der er saa uklare og saa usikre, at Mindretallene nu, i hvert Fald Venstre i Betænkningen, positivt erkender, at Uklarhed er til Stede, og samtidig siger, at nu vilde man gerne have medvirket til at faa Uklarheden fjernet.

Dertil siger jeg, at det lyder jo meget pænt, men Uklarheden er ikke af ny Dato, den var, som jeg har sagt, til Stede, da Loven blev vedtaget, og da blev der gjort opmærksom derpaa. Det gjorde man op-

mærksom paa baade her i Rigsdagen og udenfor, og Uklarheden blev navnlig paa-peget af os, der stemte imod Loven. Men det brød man sig ikke om dengang. Der skulde med Vold og Magt vedtages en Lov som den, her er Tale om, uagtet man vidste, at navnlig Arbejderklassen betragtede Loven som en Uretfærdighed mod dens Organisationer. Loven skulde vedtages, og det uagtet der ogsaa var Modstand imod den fra anden Side, og det var netop fra den Side, som nu er det andet Mindretal, de Konservative; det var denne Modstand, der førte til, at Loven blev saa uklar, som den blev. Man vilde ikke rigtig bekende Kulør, man vilde give Loven en uklar Form, man kunde i hvert Fald ikke enes om andet end denne uklare Form. Der er derfor ingen Grund til at antage, at de to Mindretal bedre nu end for 7 Aar siden skulde kunne enes om at stille Forslag, hvorved Loven fik et klarere og mere koncist Indhold.

Jeg tror altsaa ikke, at de to Mindretal nu skulde kunne opnaa Enighed med hinanden om at stille Ændringsforslag til Loven. Derimod er jeg tilbøjelig til at tro, at de nok kunde enes om at forhale Lovforslagets Fremme noget. De kunde nok enes om at diskutere Sagen videre og at stille Spørgsmaal, men jeg tror, som sagt, ikke, de kunde enes om at give Loven en anden Form, et mere koncist Indhold end det, Loven nu har. Der er nemlig ikke sket noget, der kan udledes som en virkelig Hindring for, at Mindretallene nu kunde have stillet Ændringsforslag. Det kunde de have gjort for lang Tid siden, hvis de havde villet det, der har været Anledning nok til det. De har haft god Tid til at tænke sig om, det er jo 7 Aar siden, Loven blev vedtaget, og i disse 7 Aar er der af mig ikke mindre end 3 Gange stillet Forslag om at ophæve Loven, men jeg har ikke lagt Mærke til ved nogen Lejlighed hverken her eller i det andet høje Ting, at man havde Ønske om at stille Ændringsforslag til Loven, uagtet der var god Lejlighed dertil og tilstrækkelig Tid til at gøre det. Det sidste, jeg mærkede til, da Landstinget behandlede Lovforslaget om at ophæve Loven, var, at Landstingsflertallet pure forkastede Lovforslaget derom uden at have stillet noget Ændringsforslag.

Nu kan en saadan Forkastelse ikke finde Sted mere, og saa siger man, at nu vil man gerne stille Ændringsforslag, saa Loven kan blive en klar og forstaaelig Lov for Dommerne og for dem, der skal dømmes, hvad Loven altsaa ikke er nu og altsaa heller ikke har været i de forløbne Aar. Men